

လယ်လယ်လယ်

နှလုံးသားပုံစံ

(၁)

သပ်ရပ်သန့်ပြန့်သော တစ်ထပ်တိုက်ကလေး၏ ပေါ်တီကိုပြားပြား ကလေးအောက်မှာ ရပ်မိသည် ဆိုလျှင် လူရွယ်ကလေးသည် လက်ထဲမှာ ရှိနေသေးသော စီးကရက်ကို နှစ်ချက် သုံးချက်မျှ ဆက်တိုက်ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးမှ သမံတလင်းပေါ်ချကာ ဖိနပ်ထိပ်ဦးနှင့် နင်းခြေလိုက်သည်။ သံတံခါးအစပ်မှ ဘဲလ်ဖြူဖြူ အဖုကလေးကို နှိပ်လိုက်သောအခါ အိမ်တွင်းဘက်ဆီမှာ မြည်ဟည်းသွားသော ‘တီးတောင် ...’အသံလေးကို အပြင်ဘက်မှ ပင် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ခဏကြာရပ်စောင့်နေပြီး လှုပ်ရှားမှု၊ ထူးခြားမှုမရှိသောအခါ သူနောက်တစ်ကြိမ် နှိပ်ပြန်သည်။ ဤပုံအတိုင်း စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် တီးမိသည့်အချိန်၊ သူလည်း စိတ်တိုတောင်းစ ပြု လာပြီဖြစ်သောအချိန်တွင် အတွင်းဘက် မှန်တံခါးပွင့်လာကာ တံခါးဝမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မျက်နှာကလေး ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေး၏ တည်ငြိမ်သော၊ ညှိုးလျလျနိုင်သော မျက်နှာကလေးမှာ အသားဖြူဖွေးဖွေး၊ နှုတ်ခမ်းထူရဲရဲလေး၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး မည်းမည်းလေးတို့ နှင့် အင်မတန်မှ ဓာတ်ပုံစားလှမည့် ရုပ်ရည်မျိုးကလေး ဖြစ်လေသည်။

‘ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်’

တိုးညွှတ်သော မေးသံကလေးသည် လည်း ကရုဏာသံကလေးပါ
လားဟု ကောင်ကလေးက မှတ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

‘ဒေါ်ခင်ကျေးညို ရှိလား’

‘ရှိပါတယ်ရှင်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲဟင်’

‘သူ မှာ ထားလို့ ပါ၊ ပန်းချီဆရာရောက် လာပြီလို့ ပြောပေးပါ’

‘ဪ ... ပန်းချီဆရာ ...’

မိန်းကလေးက ကြိုတင်သိထားသလို မျက်ခုံးလေးပင့်သွားပြီး သူ့ကို
တအံ့တဩလို စိုက်ကြည့်နေပြန်လေသည်။ ။ အဖြူဆွတ် တီရှပ်လက်တို
ကျပ်ကျပ်၊ ဂျင်းနက်ပြာပြာ ဘောင်းဘီကျပ်နှင့် လက်ထဲမှာ အေအိုမျက်မှ
န်နက်တစ်လက်၊ လပ်ကီးစထရိုက် စီးကရက်ဘူး တစ်ဘူး၊ ခါးကြားမှာ
က သားရေပိုက်ဆံအိတ်အနက်ပြား အခေါက်လေးနှင့်၊ လက်မှာ က ငွေ
ရောင် ထုထုထည်ထည် ဟန်းချိန်းကြီး ပုံစံကွဲသုံးခုနှင့် ဆံပင်က မရှည်
တရှည် ဟဲဗီးပုံထွက်ချင်နေသူ တစ်ယောက်ဟာ ပန်းချီဆရာဆိုသဖြင့်
အတန်ငယ် စိတ်ရှုပ်သွားပုံလည်း ရပါသည်။ ။

သို့သော် သဘောကျယောင်ကလေး နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မသိမသာတွ
န့်သွားလျက် သူမမျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေ ရွန်းကြည်တောက်ပလာတာ
တော့ အမှန်ပင်။

‘ခဏလေးနော် ... သော့ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်’

မှန်တံခါးကြီးကို ဟထားခဲ့ကာ လှည့်ဝင်သွားသော မိန်းကလေးရဲ့
နှေးကွေးသော လှုပ်ရှားမှုကို ‘ရာဇ’အံ့ဩကရုဏာသက်စွာ ငေးမောကြ
ည့်ကျန်ရစ်ပါသည်။ ။ ကျောဘက်မှာ တင်ပါးဖုံးလုလုထိ မည်းမည်းခက်
ခက် ဖြာဝေနေသော ဆံပင်ထူပြားပြားကြီးများ ဟိုဘက်ယမ်းကာ ဒီဘ

က်ယမ်းကာနှင့် ခြေကလေးတစ်ဖက် နိမ့်ကာနိမ့်ကာ
အားပြုလျှောက်သွားနေရသော မိန်းကလေး၏ သဏ္ဌာန်က အမြဲလို တို
တောင်းခက်ထန်နေတတ်သော သူ့ရဲ့ စိတ်တို့ ကို တော်တော်ကြီး ဆွဲဆ
န့်ဖြေလျှော့လိုက်တာ အမှန်ပင်။

မိန်းကလေးက သော့ခလောက်ကို လာဖွင့်ရင်း ...

‘အိမ်ထဲဝင်ပါရှင်၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပါဦး’

ရာဇက ပွင့်သွားသောတံခါးမှ ဝင်လိုက်ရင်း ဖိနပ်ချွတ်ရင်းက ...

‘ဒေါ်ခင်ကျေးညို အိပ်များ နေသလား’

‘မအိပ်ပါဘူးရှင်၊ စာဖတ်နေလို့ ပါ၊ ခဏလေးနော် ... ထိုင်ပါနော်’

မိန်းကလေးက တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်
လာပြန်ကာ ...

‘ပျင်းနေရင် ဟိုစားပွဲလေးအောက်က မဂ္ဂဇင်းတွေ ခဏကြည့်ပါနော်
,

သူမမျက်နှာလေးက မပြုံးတပြုံး၊ ဖော်ရွေတက်ကြွကာ တံခါးဖွင့်ဖွင့်
ချင်း မျက်နှာထက် အများကြီး ပိုမိုလန်းဆန်းနေလေသည် ။ တီရှပ်ပန်းန
လေးနှင့် လုံချည်အနက်ပြောင်ကလေး ဝတ်ထားသော သူမ၏
နုဖပ်လန်းဆန်းမှုကလေးမှာ သဘောကျစရာ။ ပြုံးပြုံးလေးပြောအပြီး ဧ
ည့်ခန်း၏ နံရံတစ်ဖက်နောက်ကွယ်သို့ ချိုးကွေ့ပျောက်ကွယ်သွားပါ
တော့သည် ။

မကျဉ်းမကျယ်လှသော တိတ်ဆိတ်သည့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ရာဇထိုင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ စောင့်ဆိုင်းရသည် ကို စိတ်မရှည်တတ်
လှသော ရာဇအတွက် ဒေါ်ခင်ကျေးညို ထွက်လာသော အချိန်အထိဟာ

အတော်ကြီးကို ငြီးငွေ့စရာကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် စောင့်ကိုစောင့်
ရမည်မို့ ရာဇ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေ ချရင်းချရင်း အချိန်ကို ကုန်စေရ
တော့၏။

တော်တော်ကြာသောအခါတွင် ခြေသံတရှုပ်ရှုပ်နှင့်အတူ ဧည့်ခန်း
ထဲသို့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည် ။
ထိုင်နေရကောင်းနိုး၊ ရပ်ကာ ကြိုရကောင်းနိုး မပြတ်မသား ဖြစ်နေစဉ်
အမျိုးသမီးကြီးက မထိုင်ဘဲ မျက်ခုံးကြီးပင့်ကာ တအံ့တဩလိုလို ရပ်လျ
က်သားသာရှိသဖြင့် ရာဇ မကောင်းတတ်စွာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရပါ
သည် ။

‘ပန်းချီဆရာ ရောက် လာပြီဆိုလို့၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပါပဲ’

‘မင်းကလေ ...၊ မင်းက ပန်းချီဆရာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုမျက်နှာက မနှစ်မြို့နိုင်သလို အမူအရာပေါ် လာလေ
သည် ။ ရာဇက ဘောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ကာ စာတစ်
စောင် ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ စာအိတ်နှင့် ထည့်ထားသောစာမှာ ဘောင်း
ဘီအိတ်ထဲဆုံအောင် သုံးခေါက်မျှ ချိုးထားရသဖြင့် တွန့်လိပ်နေသည် ။

‘ဒီမှာ ဆရာကြီးပေးလိုက်တဲ့ စာပါခင်ဗျာ’

‘ဦးထွန်းစိန်ကလည်း ဘယ်လိုလူမျိုးများ လွှတ်လိုက်ပါလိမ့်နော်’

ပြောပြောဆိုဆို စာကိုယူကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးကို ရာဇ ချဉ်သွားရပါသည် ။ ရင်ထဲမှာ လ
ည်း အောင့်သက်သက် အခံခက်ခက်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကိုယ်မကြိုက်လည်း

အောင့်ပဲထားပါတော့။ ဘယ်လိုလူမျိုးများ လွှတ်လိုက်ပါလိမ့် ဆိုတာက ရာဇကို သဘောမကျဘူးဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပုတ်ခတ်လိုက် တာပဲပေါ့။ ရာဇ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုသည် မျက်နှာထားညိုညိုနှင့် စာကိုထုတ်ဖတ်လိုက် ၏။

ဒေါ်ခင်ကျေးညို ...

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်တစ်ဦး လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ။

ပုံတူပန်းချီရေးတွင် အသင့်တော်ဆုံး၊ ပညာအပြည့်ဆုံး၊ ခရီးအရောက်ဆုံး တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရိုးဖြောင့်အေးဆေးသူလည်း ဖြစ်ပါ သည်။ ။ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူနိုင်ပါသည်။ ။

အဆင်ပြေ ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

သင်၏ မိတ်ဆွေ

ဦးထွန်းစိန်

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက စာကိုခေါက်လိုက်ရင်း ...

‘ဘယ့်နှယ့် အဆင်ပြေကျေနပ်ရမလဲ’

ရာဇသည် အမျိုးသမီးကြီးကို မကြည်လင်စိတ်နှင့် ခပ်စူးစူးစိုက်ကြ ည့်နေသည်။ ။ မဟာနဖူး၊ ဘီးဆံပတ်တင်းတင်းကြီးနှင့်၊ နားမှ စိန်တစ် လုံးနားကပ်၊ ဆွဲကြိုးရှည်ကြီးမှ စိန်ခြယ်ခမောက်ပုံ လောကုတ္တံကြီး၊ လ က်ချောင်းများမှ ဂုံးလက်စွပ် တဖျပ်ဖျပ်တို့ နှင့်အတူ

ရွှေကိုင်မျက်မှန်ကြီး ကလည်း အရောင်တဖျပ်ဖျပ် အပြိုင်ထွက်နေပါသည်။ ။ အသားဖြူဖြူနှင့် နုစဉ်က လှသလောက် မာနတရား ခေါင်ခိုက်ခဲ့မည့် အမျိုးသမီးကြီးမှန်း သိသာလှစွာ မျက်နှာထားက ချီနေသည်။ ။

မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ရာဇကို အထက်အောက် စုန်ဆန်ကြည့်ရင်း ...

‘မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ’

‘ရာဇပါ’

‘ပန်းချီပညာကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင်ခဲ့ပြီးပြီလဲ’

‘ပန်းချီကျောင်းမှာ လေးနှစ်၊ ပြင်သစ်မှာ နှစ်နှစ်ဒီပလိုမာ၊ ဆရာကြီးဦးထွန်းစိန်ဆီမှာ တပည့်ခံပြီးဆွဲနေတာတော့ လေးနှစ်ရှိပါပြီ၊ စုစုပေါင်း ပန်းချီနဲ့ ထိတွေ့ပြီး လေ့ကျင့်ဆွဲလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပါပြီ’

‘ပြင်သစ်မှာ တောင် သင်တန်းတက်ခဲ့သေးကိုး’

အထင်ကြီးရပါပေ့ဆိုသည့်ဟန်မျိုးနှင့် ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက မထိတထိ ဆိုသည်။ ။ တမင်တကာပင် မကြွားဝါချင်သော ပြင်သစ်သင်တန်းကိုပါ ရာဇ ထည့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ လွယ်လွယ်နှင့် ထုတ်ဖော် မပြောတတ်သော်လည်း ဒီအမျိုးသမီးကြီးကိုဖြင့် ချဉ်ချဉ်ရှိသည် နှင့် ရာဇက အထင်မသေးသာအောင် ပြောလိုက်ခြင်းပါပဲ။

‘ဦးထွန်းစိန်က မင်းကိုလွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ မင်းပညာအရည်အချင်းက တော်တော် ကောင်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

ရာဇက သူမကို စိုက်ကြည့်ရုံကြည့်နေသည်။ ။

‘ဘယ်လောက်များ တော်သလဲလို့ အန်တီက အမြည်းကလေး စမ်းသပ်ချင်ပါတယ်’

ရာဇက မကြည်မသာနှင့်ပင် ...

‘ကျွန်တော့်မှာ ဘာပစ္စည်းပစ္စယမှ ပါမလာဘူးခင်ဗျ’

‘ရပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံပစ္စည်းလောက်တော့ အန်တီမှာ ရှိပါတယ်၊ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း ပန်းချီဝါသနာအိုးပဲ၊ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဟုတ်ပေမယ့် ပန်းချီဆွဲဖို့ ဒေါက်နဲ့ ကင်းဗတ်စ်ဘုတ်ကော ဆေးနည်းနည်းပါရှိတယ်၊ မင်းကသာ နည်းနည်းပါးပါး ဆွဲပြပုံတယ် ဆိုရင်တော့ ...

,

‘ဆွဲပြပုံတယ်ဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အန်တီ’

ရာဇ၏ ခပ်တင်းတင်းအမေးကြောင့် ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက မျက်ခုံးကြီး ပင့်ကာ ကြည့်နေပြီးမှ ...

‘အေးလေ ... စကားအသုံးအနှုန်းက ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီကို တစ်ခုခု ဆွဲပြစမ်း ပါလားကွယ်’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုကို ရာဇ မနှစ်သက်ပါ။ အမြင်လည်း ကတ်လာသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း ...

‘ကျွန်တော့်အတွက် ငွေရေးကြေးရေးက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မမက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပညာကို အလကားပဲတင်း သူများ အစမ်းသပ်ခံတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးခင်ဗျ၊ အန်တီကို ကျွန်တော် တစ်ခုခုဆွဲပြရင် အန်တီက လက်ရာခ ဘယ်လောက်ချီးမြှင့်မှာ လဲ အရင်သိပါရစေ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုမှာ အံ့ဩသွားသလို အမှတ်မထင် ငြိမ်ကျသွားပြီးမှ ...

‘စမ်းသပ်တာပဲကွယ်၊ အကောင်းစားကြီး ကြိုးပမ်းရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ

၊ ကဲ ... ခဏတစ်ဖြုတ်အတွက် တစ်ရာပေးမယ်’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီဆွဲတဲ့ အခါ အကောင်းစားကြီး၊ အညံ့စားကြီး ဆိုပြီးတော့လည်း နှစ်မျိုးခွဲခြားမဆွဲပါဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်ပညာနဲ့ အကောင်းဆုံးပဲ ကြိုးစားဆွဲကြပါတယ် ၊ ငွေတစ်ရာဆိုတော့ စုတ်တံအညံ့တစ်ချောင်းဖိုးတောင် မရှိပါဘူး’

‘မင်းက တော်တော် စကားတတ်သားပဲ၊ ငါးရာပေးမယ်ကွဲ့’

‘ငါးရာနဲ့ လည်း ကျွန်တော်ဆွဲမပြနိုင်ပါဘူး’

‘မင်းက အကောင်ငယ်သလောက် တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလား၊ ကဲ ... တစ်ထောင်ပေးမယ်၊ ဒါဟာလည်း မင်းဆွဲပြမယ့်ပုံကို တစ်ထောင်တန်လို့ တန်ဖိုးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ သုံးသင့်မသုံးသင့် ဝေခွဲဆုံးဖြတ်ရမယ့် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွက် စေတနာနဲ့ ၊ ပြီးတော့ လေးစားသမှုနဲ့ ချီးမြှင့်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ အနည်းအများကို တွက်မယ့်အစား အလုပ်ဖြစ်သွားရင် နှစ်ဦးလုံး အကျိုးရှိဖို့ ဆိုတာလေး တွက်ပေးပါ မောင်ရင်’

‘ကောင်းပြီလေ အန်တီ၊ အန်တီပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက ခပ်သွက်သွက် ထရပ်လိုက်ရင်း ...

‘ဒီဘက်ခန်းကို လာကွဲ့’

ရာဇထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မှ ပဲ ဧည့်ခန်းနံရံနား သစ်သားကွက်တန်း အလှတင်စဉ်မြင့်လေး နံဘေး ခပ်လျှိုလျှိုရပ်ကာ နားထောင်နေသော ခုနမိန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည် ။ မိန်းကလေးမှာ ဒေါ်ခင်ကျေးညို ရုတ်တရက် ထထွက်လာသဖြင့် လန့်သွားဟန်ကလေး မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေသည် ။

‘သိုက်သိုက် ... ထိုင်ချင်လည်း လာထိုင်မှ ပေါ့၊ ဒီလို ရပ်နားထောင်
တာမျိုး မေမေ မကြိုက်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့မေမေ’

သိုက်သိုက်က လှည့်ထွက်သွားဖို့ ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်၏။

‘လာပါ၊ ဒီသူငယ်က ပုံတူတစ်ခု ရေးပြလိမ့်မယ်၊ သမီးလည်း လာကြ
ည့်ချင်ကြည့်ပေါ့၊ ကဲ ... လာ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုနောက်မှ သိုက်သိုက်က ယိုင်နဲ့ နဲ့ ကလေး
ကပ်ပါသွားသည် ။ ကောင်မလေးရဲ့ ဟန်ပန်မှာ သူ့အမေကို
အတော်ကြီး ကြောက်ရပုံပါ။ ရာဇသည် ဘာကြောင့်ရယ်မဟုတ်ဘဲ သို
က်သိုက်ဆိုသည့်မိန်းကလေးကို ကရုဏာသက်မိသလိုလို။

အခန်းတစ်ခုထဲ ရာဇရောက်သွားသည် ဆိုလျှင် ပန်းချီကားချပ် လေး
ငါးခု ချိတ်ဆွဲထားသော အခန်းနံရံများမှ လွဲပြီး ပန်းချီဆွဲဖို့ ဒေါက်ခံဘု
တ်ပြားတစ်ခုသာ ရှိနေသော အခန်းရှင်းရှင်းကြီး တစ်ခုကို သတိပြုလို
က်မိပါသည် ။

‘ကဲ ... သိုက်သိုက် လာစမ်း၊ ဒီမှာ ရပ်စမ်း၊ ကဲ ... သူငယ်၊ မင်း အန်
တိုသမီးကို အကြမ်းပုံတူ ရေးကြည့်စမ်း’

ရာဇက ကြမ်းပေါ်မှ ဆေးဘူး၊ စုတ်တံတို့ ကို ချက်ချင်းကောက်ယူစ
စ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး ဆွဲဖို့ အသင့် ပြင်ရပ်လိုက်သည် ။ သိုက်သိုက်ခမျာ
သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေသော ရာဇကြောင့် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ မရဲတရဲဖြစ်
နေသည် ။

‘တကယ် ဆွဲရပြီဆိုရင်ကော သူ့ကို ဆွဲရမှာ လား၊ အန်တိုကို ဆွဲရမှာ
လား’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက ပြုံးပြီး ...

‘သူ့ကိုပါပဲ’

ရာဇက စကားမဆက်တော့ဘဲ ကင်းဗတ်စ်ဘုတ်ပြားပေါ် တရှုပ်ရှုပ် လျင်မြန်သွက်လက်သော လက်ဖြင့် ကောက်ကြောင်းကြမ်းခြစ်ကာ စတင်လိုက်သည်။ ။ ဘာကိုမှ အရေးစိုက်မနေတော့ဘဲ သိုက်သိုက်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဘုတ်ပြားကိုကြည့်လိုက် လက်တို့ က အဆက်မပြတ်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာလျှင် ...

‘အန်တီ ... မျက်နှာပုံကြမ်းရရင် တစ်ထောင်တန်လောက်ပြီထင်တယ်’

‘မင်းက ငွေမမက်ဘူးသာပြောတယ် ငွေစကားတော်တော်ပြောတဲ့ သူငယ်ပဲ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက မကျေမနပ်ပြောပြီး ပန်းချီကားဆီ လျှောက်လာလိုက်၏။ ကောင်မလေးလည်း နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် ပါလာသည်။ ။

ရေဆေးပါးပါးကလေးနှင့် ဆွဲထားသော သိုက်သိုက်၏ မငုံတငုံ မျက်နှာ စောင်းစောင်းကလေးကို ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက ကြည့်ရင်း ကျေနပ်အားရသလို ခေါင်းညိတ်နေလျက်။ သိုက်သိုက်မှာ တော့ သူ့ပုံကို သူပြန်တွေ့လိုက်ရသည် မှာ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အံ့သြဝမ်းသာနေဟန် မျက်နှာကလေး ကြည်လင်ဝင်းပနေလေသည်။ ။

သူ့ပန်းချီပုံတူကြမ်းကို ကြည့်လိုက်၊ ရာဇကို ကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးကလေး တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော သမီးလုပ်သူကို ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက အကဲခတ်ရင်း ...

‘မောင်ရာဇလက်ရာကို အန်တီ သဘောကျနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်

ခုရှိတာက ...’

ရာဇက ပစ္စည်းတွေကို ချလိုက်ရင်း ...

‘ဘာကိုတော့ သဘောမကျဘူးလဲ အန်တီ’

‘ဦးထွန်းစိန်ကို အန်တီမှာ ကတည်းက ပုံတူကောင်းကောင်း ရေးနိုင်မယ့် အသက်ကြီးကြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်လို့ မှာ ခဲ့တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက လူပျိုလား’

ရာဇမှာ အမျိုးသမီးကြီး စိတ်သဘောကို ရိပ်မိသွားကာ ကျိတ်ပြီးတော့ ရယ်ချင်လိုက်ရ ပါသည်။ ။ အင်းလေ ... သမီးချောလေး အမေဆိုတော့ ...။

‘ကျွန်တော် လူပျိုပါ’

‘အန်တီက ဖြစ်နိုင်ရင် လူအိုအသက်ကြီးကြီးအိမ်ထောင်နဲ့ လိုချင်တယ်’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဆရာကြီးကို ပြန်ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ တော့ သဘောမထားပါနဲ့ အန်တီ၊ ရိုးရိုးပြောပြတာပါ၊ သမီးပျိုကို ပုံတူရေးဖို့ မို့လို့ အန်တီက လူပျိုမလိုချင်တာ မှားနေပါတယ်၊ အဓိကက အကျင့်စာရိတ္တပါပဲ၊ ဖူးစာပါရင်တော့ ကြိုက်ကြ ငြိကြမှာ ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်သူလာလာ ဖူးစာပါရင် အန်တီ ဖျက်မရပါဘူး၊ အဲဒီလိုကျတော့ ငြိချင်းငြိ လူပျိုလူလွတ်နဲ့ ငြိရင်မှ တော်ပါသေးတယ်၊ အိမ်ထောင်ဘယ်လောက်ရှိရှိ၊ အသက် ဘယ်လောက် အိုအို မရိုးသားတဲ့ လူမျိုးဆိုရင် ပိုဆိုးနေပါ့မယ်၊ လူအိုနဲ့ ငြိသွားရင် ပိုဆိုးမှာ ပေါ့ ခင်ဗျာ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညို မျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့်နီမြန်းသွားလျက် သိုက်သိုက် မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးနှင့် နီမြန်းသွားလေသည်။ ။ သိုက်သိုက်မျက်နှာက

လေးမှာ ရှက်စိတ်က တစ်ဝက်၊ ရယ်ချင်စိတ်လေး မရဲတရဲကတစ်ဝက်
မျက်လုံးလေးအစုံမှာ ရာဇကိုချက်ချင်းပင် ရင်းနှီးခင်မင်လေဟန် ကြည်
စင်ရွန်းလက်လျက် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

‘ကဲ ကဲ ... မင်းကတော့ စကားအရာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အတင်မခံမယ့်
မဟာပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊ မင်းပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်မယ်ပေါ့၊ ဒါ
ပေမဲ့ အန်တီက ပန်းချီဆရာလာတယ် ဆိုကတည်းက ပင်နီတိုက်ပုံ၊ ချ
ည်ပုဆိုးနဲ့ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်၊ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့ရမယ်ထင်တာ၊
မင်းလို ခေတ်လူငယ်မျိုး မျှော်လင့်မထားဘူး’

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ အလုပ်ရှင်က သဘောကျတဲ့ သူကိုပဲ အလုပ်ပေး
မှာ သဘာဝကျပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီဆရာဘောင်းဘီ မဝတ်ရဘူးလို့
တော့ အန်တီမပြဋ္ဌာန်းနဲ့ ခင်ဗျ၊ ပန်းချီဆရာဟာ လူထဲကလူပဲမို့
သူ့အကြိုက်နဲ့ သူပါပဲ၊ အန်တီ အဲဒီလို သတ်မှတ်ရှာဖွေရင်တော့ အဲဒီလို
ပုံစံမျိုးရချင် ရမယ်၊ အရည်အချင်းတော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆ
ရာကြီးကို ပြန်ပြောပြပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ’

‘ကောင်းပြီကွဲ့’

‘အန်တီ ကျွန်တော့်ကို တစ်ထောင် ပေးရဦးမယ်’

‘ဪ ...’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုမှာ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပုံနှင့် ချက်ချင်းပဲ အ
ခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပါသည်။ ။ မိန်းကလေးမှာ ခေါင်းငုံ့ရယ်
ကာ ကျန်ရစ်ရင်းမှ မျက်နှာကလေးကို တည်ပြီး ရာဇကို ကြည်ကြည်လ
င်လင်ကလေး ငေးစိုက်ကြည့်လာသည်။ ။ ချစ်စရာကောင်းသော ထိုမိန်း
ကလေးငယ်ကို ရာဇကိုယ်တိုင် ရင်းနှီးကြင်နာမိသဖြင့် မိတ်ဖွဲ့သလို
ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

‘ရေစက်ပါရင် နောက်များမှာ ဆုံကြသေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျားပုံကိုဆွဲဖို့ တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကံ မပါဘူး ထင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မနာမည် သိုက်မြိုက်ခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကိုရာဇဆွဲခဲ့တဲ့ ပုံကို ကျွန်မ သိမ်းထားမှာ ပါ၊ ကျွန်မ သိပ်သဘောကျပါတယ်’

ဒေါ်ခင်ကျေးညို ပြန်ထွက်လာကာ လက်ထဲမှာ ပါလာသော နှစ်ရာ တန်ငါးရွက်ကို ရာဇလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်း ...

‘မင်းက ငယ်ငယ်ချောချော လူပျိုရွယ်ဖြစ်နေလို့ အန်တီ မလိုချင်တာ ကလွဲရင် မင်းလက်ရာကို အင်မတန် သဘောကျပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါ တယ်ကွယ်၊ ဦးထွန်းစိန်ကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ လူကြီးထဲက တစ်ယောက် ယောက် သင့်တော်တာ လွှတ်ပေးဖို့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်’

‘အေး ... အေး’

ရာဇက သဘောကျသလို မချိုမချည်ပြီးရင်း အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းမှ လမ်းလျှောက်ထွက်လာ ခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ဆရာကြီး၏ မြို့လယ်ကောင်ပန်းချီခန်းကလေးမှာ အားလုံးစုဆုံတတ်ကြစမြဲ။ လူစုံတတ်စမြဲ။ ဒီနေ့အဖို့ လည်း လူစုံနေပါသည်။ ။ ဓာတ်ပုံမှ တစ်ဆင့် ကူးယူဆွဲနေသော ဆရာကြီး၏ ပန်းချီတစ်ကား နံဘေးမှာ လူအိုကာ ပညာယူကြည့်ရှုလေ့လာနေကြသော လူအုပ်ထဲ ရာဇက ရောနှော ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း အခင်မင်ဆုံးဖြစ်နေသော ကိုကြီးမော်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်နှယ် နောက်ဘက်မှ ပခုံးဖက် မှီလိုက်ရင်း ...

‘ဒီနေ့ နေမကောင်းဘူးဗျာ’

ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ ။ ကိုကြီးမော်က လက်ထဲကိုင်ထားသော နို့ဆီခွက်လွှတ်ထဲ ကွမ်းတံတွေးတစ်ချက် ပြစ်ခနဲထွေးချရင်း ...

‘ဟကောင် ... မင်းလက်တွေ ပူနေပါလား’

‘ဖျားနေတာကိုးဗျ’

‘အဆောင်မှာ ပဲ အိပ်နေရောပေါ့ကွာ’

‘ပျင်းလွန်းလို့ ရောက်လာတာဗျ၊ ရေးလက်စ ပုံတစ်ခုလည်း စိတ်ကူး ရတာလေး ဖြည့်ချင်တာရှိလို့ ’

ရာဇ၏ ဒေါက်စင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အခန်းထောင့်ကစင် ကို ရာဇကလှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။ ရာဇရေးလက်စပုံမှာ ခပ် ရိုးရိုးပုံတူတစ်ခုပါ။ မြန်မာဆန်ဆန် ထိုးထားသော ပန်းအိုး ခပ်မြိုင်မြိုင် တစ်ခု စားပွဲထောင့်စွန်းနား တင်ထားသည့်ပုံ။ နံဘေးမှာ ဆေးလိပ်ခွက် အကြမ်းတစ်ခုနှင့် သစ်သားဆေးတံတစ်ချောင်း ချထားသည်။ ။

ဤအတိုင်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ ပြင်ဆင်ရင်း ကြည့်ဆွဲနေသော ဆီ ဆေးကားတစ်ချပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုကြီးမော်က ရာဇရဲ့ ကားချပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

‘ပန်းကိုသဘောကျတယ်၊ အိုးကို သဘောမကျဘူးကွ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ’

ဆရာကြီးက ရှေးမြန်မာဆန်ဆန် အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီး ယှဉ်တွဲပုံတွင် အမျိုးသားကြီး၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီစပေါ် အသေးစိတ် အနုစိတ် အမွှမ်းတင် ရေးနေရာမှ ရုတ်တရက် စုတ်တံကိုချပြီး နောက်နား အနည်းငယ်ခွာကာ စိမ်ပြေနပြေ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ ။

ပန်းချီကားထဲမှ လူလုံးတို့ သည် ကြွ၍ အသက်ဝင်နေသယောင်။ ပိုးတိုက်ပုံစံမှာ ပျော့အိနေကြောင်း ဆီဆေးအတုံးအခဲများ ဖုကြွဖောင်းထစ်မှုကြားမှ သိသာ အသက်ဝင်လှသည် ။ ဆရာကြီးသည် တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ပုံတူအပ်လက်မခံတော့ပါ။ ကားလည်း များများ မဆွဲလှတော့။ ဒီပုံမှာတော့ ဆရာကြီးကို ငယ်စဉ်က မွေးကျွေးထောက်ပံ့ကျေးဇူးမကင်းခဲ့သော မိသားစုမှ ဘိုးဘွား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးလက်ခံခဲ့ပါသည် ။ ဤပုံကို ဆရာကြီး စတင်ရေးခဲ့သည် မှာ ငါးလခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့တွင် အနည်းအကျဉ်းမျှ ဖြည့်စွက်တို့ ထိရုံနှင့် ဆရာကြီးကျေနပ်နေသည် ။

ဆရာကြီးမှာ နေဖို့ စားဖို့ အတွက် မကြွယ်ဝလွန်းသော်လည်း မပူပင်ရသော ငွေလုံးငွေခဲ ရှိနေလျက်၊ ညကို ညီတော်စပ်သူ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းမှာ အိပ်လျက် ဒီအခန်းကလေးကို ပန်းချီခန်းအဖြစ် သီးသန့်သတ်မှတ်ကာ ဝါသနာအလျောက်သာ နားနားနေနေ စိတ်အေးချမ်းသာပန်းချီရေးနေသူ ဖြစ်သည် ။

အတင်းကြီးတပည့်ခံကာ လာနေကြသော တပည့်များအား ပေးနိုင်သလောက် ပညာကို တန်းတူပေးသည် ။ ယူတတ်သူ ရချင်သလောက် ရကြ။ ဆရာကြီးရဲ့ အခန်းမှာ လာရောက်ခိုကပ် အတုခိုးနည်းယူနေကြခြင်းအတွက် ဆရာကြီးအား အဖိုးအခ ဘာမှ ပေးစရာမလိုပါ။ ဆရာကြီးက ထာဝစဉ် ရေနွေးကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ် ဒကာခံကျွေးမွေးထားသေးသည် ။

ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် နံနက်ကျ ထမင်းဘူးကလေးနှင့် ထိုအခန်းကို ရောက်လာတတ်သဖြင့် လူတိုင်းလည်း ထမင်းဘူးကိုယ်စီ ယူကြရသည် ။ သောက်ရေအိုးဖြည့်၊ ရေနွေးကျို၊ ရေနွေးကြမ်း အိုးပြင်၊ ပြီးလျှင် လက်

ဖက်ရည်သမားက ဆင်းသောက်လိုသောက်၊ မှာ သောက်လိုသောက်။ မုန့်သမားက ဆင်းဝယ်လိုဝယ်စား၊ ဝယ်လာစားလိုစား။ ကိုယ့်ပြဿနာကိုယ်ဖြေရှင်း။ ဒီအခန်းမှာ အခန်းခမဲ့ ပန်းချီလာဆွဲခွင့်ရှိသည် ။ ကိုယ့်ကားစွဲလျှင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ယူ။ အရှုပ်အရှင်းမရှိ။ အခန်းထဲ အရက်သေစာ မသယ်ရ။ ဆေးလိပ်ကတော့ ဆရာကြီး၏ ဆေးတံမှ အစ ဆေးပေါ့လိပ်၊ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့များ ထိုအခန်းထဲ တစ်နေကုန် ထောင်းထောင်း ထနေတတ်သည် ။

ရေနွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်၊ ဆေးတံတို့ ကြောင့် ဆရာကြီးကို သျှောင်တစောင်းထုံး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကား ပန်းချီဆရာကြီးတော့ မယူဆစေလိုပါ။ ဆရာကြီးမှာ ကော့စမက်တစ် ပြောင်လက်နေသော ဗိုလ်ကေပါးပါးကို ထာဝစဉ် သထားတတ်သည့် အသားဖြူဖြူ ဥပဓိရုပ် ကောင်းကောင်း ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပါတိတ်ရှုပ် လက်တိုပွကြီးတွေ ဝတ်ဆင်တတ်သော ခေတ်ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။

လူအေး၊ သဘောကောင်း။ စကားများများ မပြော။ သူ့ထံ တပည့်ခံတွယ်ကပ်နေသူများကို သားလို ညီလို စေတနာထားသည် ။ သီတင်းကျွတ် ကန်တော့တာကလွဲလျှင် ဘာတံစိုးလက်ဆောင်မှ လက်မခံ။ သူ့စရိတ် သူစားပြီး ပညာအခမဲ့ ပေးဝေနေသော ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ။ ဆွဲလှပါမှ တစ်နှစ်အတွင်း တစ်ကား၊ နှစ်ကားမျှသာ။ ဝယ်သူရှိလျှင် ရောင်းသည် ။ သူကိုယ်တိုင်၏ ကားများကိုတော့ ပြပွဲတွေ ဘာတွေ တင်မရောင်း။ တပည့်များ ပြပွဲလုပ်တာမျိုး၊ ရောင်းချတာမျိုး ကိုတော့ ဘာမှ မကန့်ကွက်ပါ။

သူ့ကားများကိုတော့ ထိုအခန်းငယ်အထိ သတင်းကြားကာ ဒက်ထိ လက်ရောက် လာဝယ်မှ ရောင်းသည် ။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးအမည်

မှာ နိုင်ငံခြားသားများ လောက၌ ပါ နာမည်ရှိနေ၍ ကားတိုင်းလိုလိုသည် မပြီးဆုံးခင် ဆွဲလက်စဉ် ရောင်းရပြီးသား ဖြစ်တတ်သည်။ ။ ဈေးနှုန်းမှာ ခေါင်ထိပ်။ ဝယ်လိုကဝယ်။ မဝယ်လိုက မဝယ်နှင့်။ ရံဖန်ရံခါ မငြင်းသာလျှင် ပုံတူအပ် လက်ခံသည်။ ။ ရက်ချိန်းမပေး။ ပြီးချိန်တန်မှ ပြီးမည်။ ။ မပြီးသရွေ့ စောင့်။ ဤသည် မှာ ဆရာကြီး၏ မူဝါဒ ပင်တည်း။

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုမှာ ဆရာကြီးနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးဖူးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက ဆရာကြီးထံ ပုံတူတစ်ကား အပ်သည်။ ။ ဆရာကြီးက သူ မဆွဲနိုင်ကြောင်း၊ မအားလပ်ကြောင်း ပြောပြလျက် သင့်တော်ရာလူ လွှတ်ပေးမည် တာဝန်ခံကာ ပုံတူတွင် လက်စကောင်းလှသော ရာဇကို လွှတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

‘ဟော ... ရာဇလားဟေ့၊ မင်းကားကို မနက်က ငါကြည့်နေတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး’

‘အိုးမှာ တစ်ခုခုမှားနေတယ်၊ ဘာမှားနေသလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှားနေမှန်းသာ ကျွန်တော်သိပြီး ဘာဖြည့်ရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ဆရာကြီး၊ ဘာမှားနေသလဲ မသိလို့ ပါ’

ဆရာကြီးက ပြုံးကာ ဆေးတံကို ဆေးထည့်နေသည်။ ။

‘ကျွန်တော် မဆွဲတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးအမြင် ပြောပေးပါဦး’

‘နှစ်ရက်ကတော့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ခါတလေ တစ်လ လောက် ဆက်ဆွဲမရတဲ့ ကားတွေတောင် ငါ့မှာ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ၊ အေးပါကွာ၊ မင်းအပြစ်ကို ပြောပါမယ်၊ မင်းရဲ့ အိုးဟာ တိကျလုံးဝန်း သပ်ရပ်တင့်

တယ်လွန်းနေပြီးတော့ အရိပ်ချပုံကအစ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားသလို အချိုးအစားကျနပြီး တစ်ဆံခြည်စွန်း အမှားအယွင်းမရှိသလို အပြစ်ကင်းနေတယ်။ အပြစ်ကင်းလွန်း နေတာက အပြစ်ပဲကွ၊ ပန်းချီကား တစ်ခုဟာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ မဟုတ်စေရဘူး၊ အဲဒါအပြစ်ပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး၊ ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးမော်၊ ဓာတ်ပုံလို အပ်ထိမဝ်ထိ ဒက်ထိကြီး တိကျသေသပ်နေတယ်’

‘အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါအပြစ်ပဲ’

ဆရာကြီးက လိုအပ်သလောက် ဝေဖန်ပြီးပြီမို့ စကားမဆက်ဘဲ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ခြေဆန့်လက်ဆန့်ထိုင်ကာ ဆေးတံဖွာပြီး သူ့ပန်းချီကားကို ကြည့်နေတော့သည်။ ။

ရာဇေည် မိမိကားချပ်ရှေ့ရပ်ကာ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲတွင် လှစ်ခနဲနေအောင် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ ။ ဟိုကောင်မလေး။ သိုက်မြိုက်ခင်။ မေ့လျော့နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိတရရှိလိုက်မိကာ သတိရစိတ်က ခဏနှင့် ပျောက်မသွားဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။ ပန်းချီရေးဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘဲ ကိုကြီးမော်အနား သွားထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

ကိုကြီးမော်က သမံတလင်းပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ စောင်းစားပွဲပုလေးနှင့် ပုံတစ်ပုံ ရေးနေသည်။ ။ ကိုကြီးမော်မှာ လူပျိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း အမေအိုနှင့် ညီ ညီမငယ်များ ရှိသဖြင့် ငွေရှာရသော သဘောမှာ ရှိသည်။ ။ ဆွဲပြီးကားတိုင်းကိုလည်း ပွဲတင် ရောင်းချလေ့ရှိပါသည်။ ။ ရောင်းရမှ လည်း ငွေရပေမည်။

‘ဘာပုံလဲဗျ’

‘အပ်ထည်ပါကွာ၊ ပန်းချီရောင်းခန်းနဲ့ ခရီးသွားလုပ်ငန်း တွဲဖွင့်ထား တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကချင်မပုံ ဝတ်စုံပြည့်နှစ်ပုံ၊ ပဒေါင်အမျိုးသမီးနှစ်ပုံ ၊ ကိုရင်ပုံ နှစ်ပုံ အပ်ထားတယ်၊ ခြောက်ကားတောင်ကွ၊ မင်းလည်း နှစ် ကား ဝင်ရေး လိုက်လေ၊ မင်းလည်း ငွေလေး ဘာလေး သုံးရတာပေါ့၊ တတ်နိုင်ဘူးလေကွာ၊ နိုင်ငံခြားသားကြိုက် ရောင်းစွဲပုံတွေပေါ့၊ ငါတော့ ဒီကုမ္ပဏီက လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်မိထားတာ ထိပေါက်သလို ဝမ်းသာ နေရတယ်’

‘အပြတ်ဝယ်တာလား၊ တင်ရောင်းလား’

‘ဒီခြောက်ကားကတော့ အပြတ်ဝယ်မှာ ၊ တစ်ပုံ သုံးထောင်တဲ့ ကွာ၊ သူတို့ ပဲ ဈေးဖြတ်ပေးတယ်၊ နောက်လည်း တင်ရောင်းချင်တာရှိရင် တင်ထားပေးမယ်တဲ့ ၊ ရောင်းရမှ ပိုက်ဆံရမယ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကျတော့ ကြိုက်ရာပုံတင်ပေါ့၊ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သူတို့ ယူတယ်’

‘ယူလှချည်လားဗျ’

‘သူတို့ ကျတော့ နိုင်ငံခြားသားဈေးကွက် ရှိတယ်လေ၊ ရောင်းနေရတာပဲ၊ ဒီတော့ ရောင်းရချင်တဲ့ သူက သူတို့ ကျေနပ်အောင်လည်း ပြခန်းတင်ခ ပေးရမှာ ပေါ့၊ ကဲပါ ... မင်း ကချင်မတစ်ပုံ၊ ကိုရင်တစ်ပုံ ဆွဲစမ်းပါ၊ ငါ မင်းကိုပဲ ဆွဲစေချင်လို့ ၊ မင်းလက်ပဲ ကြိုက်တယ်၊ မင်းလည်း ဘိုင်ကျနေတယ် မဟုတ်လား’

‘ကျနေတယ်ဗျ၊ ဟိုနေ့က ဟို ဒေါ်ခင်ကျေးညိုဆီက ဓားပြတိုက်လာ တဲ့ တစ်ထောင်ကလွဲရင် ဘာမှ မရှိတော့ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဆွဲကွာ’

‘ဟာ ... ကိုကြီးမော် အပ်ထည်ရထားတာ ကိုကြီးမော်ပဲ လုပ်ပါဗျာ၊

ကိုကြီးမော်က မိသားစုကြီး စားအိုးကြီးနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က တစ်ဗိုက်တည်း၊ ခင်ဗျားအိုးကို မလှချင်ပါဘူးဗျ၊ မဟုတ်တာ’

‘ဟကောင်ရ ... ငါလည်း မနိုင်လို့ ခွဲပေးနေတာပေါ့ကွ၊ လကုန်ပေးရ မယ်ကွ၊ ငါ့မှာ ဟိုမှာ ကိုရင်တစ်ပုံပဲပြီးသေးတယ်၊ ဒါတောင် အရင်ကဆွဲ ထားမိလို့ ၊ လကုန်ရင် ခြောက်ကားလုံး ပေးရမှာ မို့လို့ မနိုင်ဘူးကွ၊ မင်း နှစ်ကားဆွဲပေးစမ်းပါ၊ ကဲ ... လုပ်’

‘ဒါဆိုလည်း ဆွဲရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကိုတင်ထွန်း အဆင်ပြေတယ်တဲ့ လား’

ကိုတင်ထွန်းမှာ ရာဇကိုယ်စား ဦးထွန်းစိန်ကလွှတ်လိုက်သော ပန်းချီဆရာ လူရိုးလူအေးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒေါ်ခင်ကျေးညို၏ ကြေးထူ မှုကို ဦးထွန်းစိန်မှာ စိတ်ပျက်လှကာ တဖျစ်တောက်တောက် ဖြစ်နေပြီး လူပျိုလူလွတ်တွေ ဖယ်ထုတ်ပြီးမှ ကျန်တပည့်များ ထဲမှ အသင့်ဆုံးလူ ကို လွှတ်လိုက်ရကာ ဒီလိုလူလဲခိုင်းတာကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည်။ ။ ကိုတင်ထွန်းကလည်း ဆရာကြီးလွှတ်တော့ သွားရသည် သာ။ သုံးရက် ရှိခဲ့ပြီ။

‘မနော့က မင်းမလာလို့ ကွ၊ ညနေဘက် ကိုတင်ထွန်း ဒီကိုဝင်လာတယ်၊ ညည်းလိုက်တာဗျ၊ အဘွားကြီး ကတိကတောက် လုပ်လွန်းလို့ တဲ့ ၊ ဆရာလုပ်လား လုပ်ရဲ့ ၊ စကားပြောလည်း မာရေကျောရေတဲ့ ဗျ’

‘ယုံပါတယ်ဗျ၊ ဒီလူက အေးအေးထုံထုံကြီးမို့ ဖိခံနေရမှာ ပဲ’

‘ငါက ဒီအဘွားကြီးကို ဆွဲရမှာ မှတ်လို့ ၊ သူ့သမီး ဆွဲရတာတဲ့ ကွ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့သမီးကို ဆွဲရမှာ ’

‘တော်တော်လှလား’

‘ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေးပါဗျာ၊ ခြေထောက်တစ်ဖက် နည်းနည်းနီမ့်နေတယ်’

‘ဟာ ... သနားပါတယ်ကွာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆွဲလည်း မသိဘူးနော်’

‘ဧည့်ခန်းထဲချိတ်ဖို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ အဘွားကြီးက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဗျာ ဟောဗျာ ...’

‘ဘာလဲ ဟေ့ကောင်’

‘သိချင် အခန်းဝလှည့်ကြည့် လိုက်လေဗျာ’

ကိုကြီးမော်က အခန်းဝလှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘ဟ ... ဒေါ်ခင်ကျေးညိုပဲ’

အလုပ်လာအပ်စဉ်က ဆရာကြီးထံလာသည် ကို ကိုကြီးမော် ဆုံလိုက်ရပါသည်။ ။

‘အသက်ရှည်ပါလိမ့်ဦးမယ်’

‘ဆရာကြီး ... ဧည့်သည် ပါခင်ဗျာ’

တပည့်တစ်ဦး၏ အသိပေးသံကြောင့် ဦးထွန်းစိန် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ...

‘ဟာ ... ဒေါ်ခင်ကျေးညို၊ လာ လာ ... ဘာပြဿနာရှိပြန်ပြီလဲဗျ’

ဆရာကြီးက အတပ်ရိပ်မိသလို ခပ်ပြုံးပြုံးမေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက လက်ပွေ့အိတ်ကြီး တကားကားနှင့် ဦးထွန်းစိန်ထံ ရောက်လာသည်။ ။ တပည့်တစ်ယောက် လာချပေးသော ခေါက်ကုလားထိုင်ကလေးကို သေချာကြည့်ပြီးမှ အစွန်းတင်ရုံကလေး ဝင်ထိုင်ချလိုက်ကာ ...

‘ဦးထွန်းစိန်ရေ ... ရှင့်လူကတော့ စိတ်မရှည်စရာကောင်းလောက်
အောင် အူတူတူ နံအအနဲ့၊ ကျွန်မကိုလည်း ဘာတွေကြောက်နေတယ် မ
သိဘူး၊ ကျွန်မဖြင့် ဝင်သွားရင် ဆေးခွက် မှောက်ကျလိုကျ၊ သူကိုယ်တိုင်
ဒေါက်နဲ့ ဝင်တိုက်လိုတိုက်၊ ပျာနေတာပဲ’

ဦးထွန်းစိန်က နားသာထောင်နေသည် ။ ဘာမှ မပြော။
တ ကွ သိုလ် မှာ ခင်မင်ခဲ့ဖူးရာမှ ခုထိ အဆက်မပြတ်သော
မိတ်ဆွေဆက်ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်နှာမနာလိုတာနှင့်ပဲ လိုက်လျောပေါင်း
သင်း နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ကျောင်းမှာ ကတည်းက ဘဝင်ကိုင်ကိုင်၊
မာနကြီးကြီး သူမလိုသမျှ အားလုံးရရမည်၊ သူမအလှကြောင့် လူတကာ
က သူမကို ပေါင်းသင်းခင်မင်လိုသည် ၊ သူမ အကူအညီတောင်းရာကို
အူယားဖားယား ပေးကြမည်ဟူသော အထင်မျိုး ရှိနေသူဖြစ်လျက် လူ
တကာကို လွယ်လွယ်ခိုင်းတတ်၊ လွယ်လွယ်ကြေးထူတတ်သူ ဖြစ်လေ
သည် ။

မြင်သူတကာဟာ သူမအလှမှာ မူးယစ်လျက် သူမထံမှာ မျက်နှာပျ
က်ခံချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟု ယူဆထားတတ်သူမို့ ဦးထွန်းစိန်တို့ မှာ ဟက်
ဟက်ပက်ပက်ပင် မဆက်ဆံပါ။ သူမကို ရိုးရိုး ခင်မင်နှုတ်ဆက်လျှင် သူ
မကို တိမ်းညွတ်နေသည် ဇွတ်ယူဆလိုက်ကာ ပြုံးချင်သလိုလို အထက်
စီးမှ မျက်နှာပင့်ပင့် ထားတတ်သူမျိုး။

အကြောင်းမသိခင်က သိကျွမ်းပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် အကြောင်းထူးမရှိ
ဘဲ အခင်အမင်ကိုတော့ ဖြတ်မပစ်သာ၊ ခပ်မှန်မှန်သာ နေတတ်အောင်
နေရသည် ။

‘အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက သူ့လက်ရာကို ကျွန်
မသဘောမကျဘူးရှင့်’

‘သူဟာ အလားအလာလည်း ရှိ၊ အရည်အချင်းလည်း မဆိုးတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ ဒေါ်ခင်ကျေးညို’

‘ကျွန်မလည်း ပန်းချီကို ဝါသနာပါခဲ့တာပဲ၊ ထဲထဲဝင်ဝင် မသင်ခဲ့တာကလွဲရင် ရှင်တို့ ပန်းချီအသင်းမှာ ကျွန်မလည်း မကြာမကြာ ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့တာပဲ’

ဦးထွန်းစိန်က ပြုံးမိသည်။ ။ ခင်ကျေးညို ဝင်လှုပ်ရှားတတ်ပုံမှာ အပေါ်ယံသက်သက် ဝေဖန်ကြေးထူရုံ၊ လတ်လျားလတ်လျား လုပ်ရုံသာ ရှိတာပဲ။

‘ကျွန်မက ကျကျနနကြီး မဆွဲတတ်ပေမယ့် ဝါသနာပါသလောက် ကြည့်ရှု လေ့လာ ထားသလောက် လက်ရာကောင်းမကောင်း၊ တော်မတော်လောက်တော့ အကြမ်းဖျင်းခွဲခြား ဝေဖန်နိုင်ပါသေးတယ်’

‘ဒါကို မငြင်းပါဘူးဗျာ၊ ဝေဖန်တာလောက်ကတော့ ပါးစပ်ပါတဲ့ လူတိုင်း ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ဝေဖန်တတ်ကြတာချည်းပါပဲ’

ဦးထွန်းစိန်က နာနာနှုပ်ပြီး သာသာကလေး ရယ်မောကာ နောက်ပြောင်လိုက်သော ဂိုက်ဆိုက်မျိုး ဖမ်းထားလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက မျက်နှာညိုသွားရင်း ...

‘ဦးထွန်းစိန်က လုပ်ပြီ၊ ကဲပါ ... ကျွန်မ အတိုချုံးပြောရရင် အိမ်ရောက်နေတဲ့ ကိုတင်ထွန်းဆိုတဲ့ ပန်းချီဆရာကို အလိုမရှိတော့ဘူး၊ သူ သုံးရက်စာ ဆွဲထားပြီးသမျှက ဟိုသူငယ်လေး နာရီဝက် ဆွဲသွားသလောက်တောင် ခရီးမရောက်ဘူး၊ အင်မတန်လှတဲ့ ကျွန်မသမီးရဲ့ မေးရိုးဆင်းပုံလေးကို ခိုင်ခိုင်ကြီး ဆွဲထားတာ မျက်နှာကြီးတင်းထားသလိုကို ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျွန်မ သူ့ကို မနစ်နာရအောင် ပညာခတော့ ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ ဟိုကောင်ကလေးကို ပြန်လွှတ်ပေး စေချင်တယ်’

‘ကျွတ် ...’

ဦးထွန်းစိန်က မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံရလေသည်။ ။

‘ပုံတူအပ်တဲ့ အလုပ်ရှင်က ခင်ဗျားဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကြိုက် အလုပ်ပေးတာ ဖြုတ်တာ ကန့်ကွက်လို့ မရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သာမန် အလုပ်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အနုပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားလုပ်ပုံက ပညာကိုစော်ကားသလို ဖြစ်နေတယ် ဒေါ်ခင်ကျေးညို’

‘သူ့ပညာကို စော်ကားသလို ဖြစ်မှာ စိုးတာနဲ့ ပဲ ကျွန်မက စိတ်ကြိုက်ဖြစ်မလာနိုင်တဲ့ ပုံတူကြီးကို ပြီးအထိစောင့်ယူရမှာ လား၊ သဘောမကျနိုင်မှန်း သေချာနေမှ တော့ စောစောရပ်ပစ် လိုက်တာ နှစ်ဖက်စလုံးအတွက် ကောင်းပါတယ် ဦးထွန်းစိန်ရယ်’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တပည့်သားချင်း ရောင်းရင်းတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ယူသိက္ခာချနေတာမျိုး ဖြစ်နေရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ အပေါ် တာဝန်မကင်းဘူးဗျ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း တန်ရာလျော်ကြေးပေးပါ့မယ်၊ ရေးဆွဲခကိုလည်း တစ်ပြားမှ မဆစ်ဘဲ စိတ်ကြိုက်ပေးဖို့ ကျွန်မ ဦးထွန်းစိန်ကို ပြောထားသားပဲ’

‘သူတို့ ဟာသူတို့ ကြိုက်ရာပုံရေးပြီး ပြပွဲတင်ရောင်းနေကြရင်လည်း သူတို့ မှာ ပိုက်ဆံရနေတာပါပဲ၊ ထမင်းငတ်နေတဲ့ လူတော့ ကျုပ်လူတွေထဲ မရှိသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လောက် အလျှံပယ်မကြွယ်ဝတာသာ ရှိတယ်၊ ဒါကိုမဆွဲရရင် ဟိုနေ့က သူငယ်လေး ရာဇရော၊ ကိုတင်ထွန်းရော

ထမင်းငတ်မှာ မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ ကျုပ်ကို လေးစားကြလို့ ကျုပ် ကူညီရမယ့် တာဝန်ကို ဝင်ကူညီ ထမ်းရွက်တာမျိုးသာရှိတယ်’

‘ဒီလောက်ကြီး တင်းတင်းမာမာ သဘောမထားပါနဲ့ ရှင့်၊ ဦးထွန်းစိန် ကလည်း မာနတယ်ကြီးသကိုး၊ ရှင့်လူတွေကို သိက္ခာချတာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒီလူလက်ရာလက်သား ကိုတော့ သဘောမကျနိုင်လို့ ပါ၊ ဟို တစ်နေ့က မောင်ရာဇဆိုတာကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ၊ သူ့လက်ရာ ကျွန်မအဲ ဒီနေ့က သိလိုက်ရပါတယ်’

‘အင်းလေ ... ကိုတင်ထွန်းကို ခင်ဗျား မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ရပ်စဲလိုက်တာကို ကျုပ် တားခွင့် စွက်ဖက်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ မရှိသလိုဘဲ မောင်ရာဇကို လိုက်သွားလိုက်ပါဦးလို့ ဇွတ်ပြန်တိုက်တွန်း ဖို့ လည်း ကျုပ်မှာ အခွင့်မရှိဘူး၊ သူ လိုက် မလိုက်ကတော့ သူ့သဘောပဲဗျာ၊ ဟိုမှာ ရှိပါရဲ့ ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ပြောပေတော့၊ မောင်ရာဇရေ ...’

ဦးထွန်းစိန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ရာဇက ခေါက်ကုလားထိုင်ကိုပါ တစ်ပါတည်း မလာကာ ရောက်လာသည်။ ။ အလျဉ်းသင့် အဆင်ပြေသလို သမံတလင်းပေါ် ဒီတိုင်းထိုင်နိုင်ပေမယ့် ဆရာကြီးနံဘေး ထိုင်ချဖို့ ဝန်မလေးသလောက် ဒေါ်ခင်ကျေးညိုပါရှိနေသော ဝိုင်းမှာ တော့ ကုလားထိုင်နှင့်ဝင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ အကျင့်ပါကာ သူ့အိမ်ကျ ဧည့်ခန်းဆက်တိမှာ ထိုင်ခွင့်မပြုဘဲ ကြမ်းပေါ်ထိုင်လျှင် ထိုင်စေမည့် မိန်းမကြီးမျိုး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

‘သူ့ကို လိုက်ပါလို့ တော့ ကျုပ် မတိုက်တွန်းနိုင်တော့ဘူးနော် ဒေါ်ခင်ကျေးညို၊ သူ့ဆန္ဒနဲ့ သူပဲ’

‘အို ... ရှင်က ကဖျက်ယဖျက်စကား ကြိုမပြောနှင့်ပါနဲ့ ၊ ဟိုက စိတ်ထင့်ပြီး ငြင်းနေပါဦးမယ်၊ ရှင် သဘောမကျဘူးထင်ပြီး မလိုက်ဘူး လုပ်

နေပါ့မယ်’

ဦးထွန်းစိန်က ရာဇကိုပဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

‘ရာဇရေ ... ပြောသွားတာတွေတော့ မင်းလည်း ကြားနေရပြီးပါပြီ၊
ငါ့အနေနဲ့ ကတော့ မကန့်ကွက်ဘူး၊ မတိုက်တွန်းဘူး၊ မင်းသဘောနဲ့
မင်း ဆုံးဖြတ်ပေတော့’

ရာဇက ဒေါ်ခင်ကျေးညိုကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

‘အဓိကက ကိုတင်ထွန်းအနေနဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်မကွက်စေလို
ဘူးအန်တီ၊ ကျွန်တော်တို့ က အနုပညာရှင်ချင်းမို့ ငဲ့ညှာ လေးစားရပါမ
ယ်’

‘ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ မင်း လက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံဘူးဖြစ်
စေ အန်တီကတော့ ကိုတင်ထွန်းကို ဆက်မဆွဲခိုင်းတော့တာ သေချာတ
ယ်၊ သူ့အလုပ်က ရပ်စဲရခြင်းဟာ မင်းလုပ်နိုင် မလုပ်နိုင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်
တော့ဘူး၊ ရပ်ကိုရပ်စဲရမှာ ပဲ’

ရာဇက တစ်ခဏ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ။ စဉ်းစားနေချိန်
အတွင်းမှာ သိုက်မြိုက်ခင်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ကရုဏာသက်စရာ၊
ချစ်စရာ မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးထဲ တဝဲဝဲ လှည့်ထင်မြင်နေလေသ
ည်။ ။ ထို့နောက်တော့ ရာဇဘာမှ ရှည်ဝေးကြာမြင့်စွာ ဆက်လက် စဉ်း
စားမနေပါ။ အကြာကြီး စဉ်းစားမနေတတ်တာ ရာဇအကျင့်။ တုံးဆိုတို
က်၊ ကျားဆိုကိုက် သဘောထားမျိုး ရာဇ နှစ်သက်သည်။ ။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အန်တီ အလုပ်အတွက်
စည်းကမ်းချက်တွေ တိတိကျကျပါတဲ့ စာချုပ်တစ်ခု သေသေချာချာ ကြို
ချုပ်ထားရလိမ့်မယ်’

ဦးထွန်းစိန်က ပြုံးသည် ။ ဒေါ်ခင်ကျေးညိုကတော့
မျက်နှာရှုံ့သွားပြီး ...

‘မင်းနယ် ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကွယ်’

‘မချုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး အန်တီ၊ အန်တီက စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်ပုံရ
တော့ ခိုင်မာတဲ့ အာမခံချက်မရှိဘဲ လုပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က နစ်
နာဖို့ ချည်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါကနေ နှစ်ခါ သုံးခါ သိက္ခာချခံရရ
င်တော့ ခံရတဲ့ သူအပြစ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ် အန်တီ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုက မထိတထိ မဲ့ပြီးနှင့်...

‘ကဲလေ ... ဆိုပါဦး၊ မင်းရဲ့ စာချုပ်ပါ အချက်အလက်တွေကို’

‘တစ်အနေနဲ့ အရေးကြီးဆုံးကတော့ ကျွန်တော့်ကို အသက်အရွယ်
အရ တူသားအရွယ်မို့ ဆရာကြီးတပည့်ဟာ ငါတပည့်ပဲဆိုပြီး
နှိမ်နှိမ်ချချ အထက်စီး မဆက်ဆံဘဲ အန်တီကိုယ်တိုင် နှစ်သက်တဲ့ လက်
ရာပေါ် လေးစားသမှုရှိပြီးတော့ ပန်းချီပညာရှင် တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်
ကို မချိုးနှိမ်ဘဲ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပေးဖို့ ပါပဲ’

ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာသလို ဦးထွန်းစိန်ကလည်း ပြုံးပြီးကြီး
ဖြစ်သွားလျက် ဒေါ်ခင်ကျေးညိုကတော့ ခပ်တည်တည်ကြီး ဆက်နား
ထောင်နေသည် ။

ဒုတိယတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့်ဘက်မှာ ခိုင်လုံတဲ့ အမှားအဖြစ် ကို
ယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အန်တီ အလုပ်ရပ်ခွင့်မရှိ
ပါဘူး၊ ပုံတူပြီးသည် အထိ တစ်ဆက်တည်း ဆွဲခွင့်ပေးရပါမယ်၊ အဲဒါကို
အန်တီဘက်က ဖောက်ဖျက်ရင် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူထားတဲ့ ဉာဏ်
ပူဇော်ခငွေအတိုင်းအတာရဲ့ နှစ်ဆကို အန်တီ လျော်ရပါမယ်

‘အမယ်’

ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှားအပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မိခဲ့ရင် အန်တီကို အဲဒီငွေရဲ့ နှစ်ဆ လျော်ပိုမယ်လို့

‘အေး ... ဒါဆို ပြီးရော၊ နောက်ကော ...’

‘နောက်တစ်ခုကတော့ ဈေးဆစ်ရမှာ ပါ၊ အန်တီက ဆရာကြီးကို ပညာခ ငွေလေးသောင်းပေးမယ် ပြောထားတာကို ကျွန်တော်က ငါးသောင်းရချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုပါတယ်၊ ငါးသောင်းရမှ ကျွန်တော် လိုက်ဆွဲနိုင်ပါမယ်’

‘မင်း တယ်ငွေမက်ပါလား’

ဒေါ်ခင်ကျေးညိုမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။

‘အန်တီတို့လို ဖူလုံနေတဲ့ လူတွေအတွက် ငွေကို တကူးတကရှာဖွေဖို့ ၊ မက်မောဖို့ မလိုအပ်ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လို မပြည့်စုံတဲ့ လူတွေမှာ ဒီငွေကို မမက်ရင် ဘာနဲ့ ထမင်းဝယ်စားရမလဲ ခင်ဗျ’

‘အေးလေ ... တို့ က ငွေကြေးကို သဘောမထားပါဘူး၊ ဆစ်လည်း မနေတော့ပါဘူး၊ အန်တီ ကျေနပ်တဲ့ အထိတော့ မင်းက ပုံတူကို အနုစိတ် အသေးစိတ် အလှစိတ် မွမ်းပေးနိုင်ရမယ်၊ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရမယ်’

‘ဒါတော့ စိတ်ချပါ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ကြိုးစားဆွဲမှာ ပါပဲ အန်တီ’

‘ဒါဖြင့် မင်းဟာတွေ ပြီးပြီလား ပြောလို့ ’

‘အန်တီဘက်က ဖြည့်စွက်ချင်တာရှိရင် ဖြည့်စွက်ပါဦး’

‘ဘာမှ မဖြည့်စွက်ဘူး၊ စာချုပ်သွားဝယ်ရေးဖို့ ပြောမလို့ ’

‘ကောင်းပါပြီ အန်တီ၊ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးကြမယ်၊ ဆရာကြီးက သက်သေပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီလကုန်ကစ အလုပ်ဆင်းပါ့မယ်’

‘ဘာကွဲ့ ... နက်ဖြန်ကစလာပါ’

‘ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက တောက်လျှောက်ဖြစ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီရက်မှာ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က အန်တီက ကျွန်တော့်ကို အလိုမရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် တခြားမှာ အလုပ်တစ်ခု လက်ခံလိုက်ရပါတယ်၊ ဒီလကုန်မှာ အပ်ရမယ့်ကား ရှိနေလို့ လကုန်မှ ကျွန်တော် အလုပ်စနိုင်ပါတော့မယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဈေးကိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ၊ တကယ် မအားတော့လို့ ပါ’

ဒေါ်ခင်ကျေးညို မျက်နှာမှာ အလိုမကျသလို အတန်ကြာ ညိုမှောင်နေပြီးမှ ...

‘အင်းပေါ့လေ ... ပိုပြီး လိုအပ်တဲ့ ဘက်က အလျှော့ပေးရတော့မှာပေါ့၊ လကုန် ဆိုရင်တော့ လကုန်မှာ တကယ်ဆင်းပါ၊ နောက်လ တစ်ရက်နေ့မှာ မနက်စောစောကလေး မင်းမျက်နှာကို မြင်ရပါစေ၊ အန်တီမှာလည်း အချိန်များများ မစောင့်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဒီပုံတူကို မြန်မြန်ပြီးချင်တယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ’

ရာဇက ခေါင်းညိတ်ရင်း ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ ပြုံးမိပါလေသည် ။